

δύναται νὰ ζήσῃ 1,000 ἔτη. Γάλλος τις περιηγητὴς ἀναφέρει ὅτι ἐν Ἀφρική εἶδε πλάτανον ἔχουσαν περίμετρον 40 πόδας καὶ ὕψος ἀνάλογον. Αἱ δρυὶς δὲ τοῦ Διὰ νου εἶναι τοῦ ἐξαισιωτέρου μεγέθους.

Περὶ τῆς λέξεως ὠραῖω.

Ὡραῖος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστοτέλους. δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ προσφωῶς καὶ κατελλήως, παρ' ὃ ἔχων τὸ σῶμα καὶ μέγιστον καὶ εὐπαγές εἰς ὅλα τὰ μέρη. Τῷ ὅτι παρὰ Λατίνοις λέγεται pulcher μόνον ὁ ὢν καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὁ εὐταρκῆς, ὁ εὐσωμος. Εἰς ἄλλας δὲ γλῆσσας τοῦ σώματος ἔχουσι τὸ formosus, graciosus κτλ. Οἱ Γάλλοι δὲν προσφέρουσι βίβαια belle homme, ἢ belle femme, ἐὰν δὲν ἔχη καὶ τὴν συμμετρίαν παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἡ λέξις ὠραῖος, α, ὡς ὀρθοὶ καὶ τὸ γινόμενον ἐν ὠρα, ἐν δέοντι καιρῷ, καὶ λέγεται εἰς ἄλλης, εἰς ὕδωρ, εἰς καρπούς, εἰς θάνατον, καὶ εἰς ἄλλα ὠραῖα πολλάκις ὀρθοὶ τὴν ἐπίγαυον, τὴν οὖσαν εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. Ὁ Γκιγνὸς μὲ μόνην τὴν λέξιν ὠραῖους ὀνομαζέει ὅλους τοὺς καρπούς τῆς γῆς, ἔσπωντας, σῖκα, μήλα, καὶ ὅσους συνέλεγον τὸ θέρος, τὸ ὅποιον ὠνομαζόντων ὠραν ἔτους, καθ' ὃ ἀνατέλλει ὁ Σείριος ἀστὴρ, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κυνοκάρου, δηλαδὴ τὸν Ἰούλιον, Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον. ὠραῖον ὕδωρ, γὰρ εἰ ὀρθοκράτης καὶ ἐννοεῖ νερόν τῆς ὠρας, ἤγουν τὴν βροχὴν τοῦ θέρους. Στεφανοῦ μενοῖ τοῖς ὠραῖοις ἄνθρωποι, ἔχει ὁ Ἀθήναιος, καὶ ἐννοεῖ τὰ ἄνθη τοῦ θέρους. ὠραῖος ἀπέθανε, λέγει ὁ Πλούταρχος, δηλαδὴ γερωῖ, εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀποθνήσκουσι οἱ ἄνθρωποι.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ καὶ ΦΙΛΟΚΛΗΣ.

Φιλόσοφοί τις, ὀνομαζόμενος Ἀθηνόδωρος, διήγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τιμώμενος ὑπὸ πόντων διὰ τὴν σοφίαν του διὰ τὴν ὅποιαν εἰδείκνυε πρὸς τοὺς φίλους των εὐλακρίειαν, καὶ δι' ἄλλα πολλὰ καὶ ἐξαιρετὰ προτερήματα. ἐπειδὴ δὲ ἐπασχε καὶ αὐτός, ὅτι συνέχευε πάσχουσι ἢ τοιοῦτων χαρακτηρίων καὶ ἀρετῶν ἄλλοι, ἤγουν ἀρχαίκατον, ὡστε πολλάκις ἐστερεῖτο καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆλον ἀρχαίων. πολλοὶ τὸν ἐπρόσφερον βουθειᾶν, καὶ ὁμῶς ὁ διὰ τὴν πανίαν του καυχώμενος μᾶλλον, ἢ ὁ Κροῖτις, διὰ τοὺς ἠπασχεῖς του Ἀθηνόδωρος, οὐδενὸς ἄλλου τῆς προσφωῶς ἐδέχετο, παρὰ τῆς τοῦ φίλου του Φιλοκλέως, ὅστις ἔχων στενοτάτην μετ' αὐτοῦ φιλίαν δὲν ἐλείπε ποτε συντρέγων αὐτὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐν τούτῳ τῆ τυγῆ ἠθέλησε νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο τούτους Μέντορας, διὰ νὰ δείξῃ ἴσως, ὅτι ἡ φιλία δὲν πρέπει νὰ κλύπεται οὐδ' ὑπὸ αὐτὴν τὴν πλάκα τοῦ τάφου. Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ Ἀθηνόδωρος εἰς τὸ ἄνθος ἀκόμη τῆς ἡλικίας του ἢ δὲ σύζυγός του παραλαβούσα τὴν διαθήκην, τὴν ὅποιαν πρὸ τοῦ θανάτου του ἔκαμε, ἐκόμισεν αὐτὴν κατὰ τὴν περὶ γελίαν τοῦ Διαθέτου εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Οἱ Δικασταὶ γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Ἀθηνόδωρος δὲν εἶχε τι νὰ διαθέσῃ, ἤνοιξαν αὐτὴν μετὰ πλείστης περιεργείας, ἀλλὰ δὲν εὗρον γεγραμμένα, εἰμὴ τὰ ἐφορῆς. Ἀφῆνον εἰς τὸν Φι

λοκλέα τὸν εὐλακρίεστερον τῶν φίλων μου τὴν σύζυγον καὶ τὴν μονογενῆ μου θυγατέρα, ἐπιθυμῶν τὴν μὲν νὰ νομφεῖται, τὴν δὲ νὰ ἀναθρέψῃ ὡς ἰδίον του τέκνον. Ἡ διάταξις αὕτη ἐκίνησε μὲν τὸν γέλωτα τῶν Δικαστῶν, δὲν ἔλλειψαν ὁμῶς νὰ διακινώσωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Φιλοκλέα, ὅστις παρουσιασθεὶς πρὸς αὐτοὺς μὲ σοβαρὸν ἦθος, ἐνόησα, εἶπε, τὸ ζήτημα τοῦ Ἀθηνόδωρου, καὶ θέλω τὸ ἐκτελέσει, ὡς πιστὸς φίλος. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα, μέχρι τῆς σήμερον, εἶπε, εἶσο σύζυγος τοῦ Ἀθηνόδωρου, εἰς τὸ ἐξῆς δὲ κατὰ τὴν θείλησιν ἐκείνου θέλεις εἶσαι ἰδική μου. Μὴ νομίσης, ὁμῶς ὅτι πρέπει νὰ λησμονήσης ποτὲ ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου ἡ μνήμη θέλει μένει ἀείπατε ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Δι' οὐδὲν ἄλλο θέλω μὲν ὁμιλεῖ καθ' ἑκάστην, εἰμὶ διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα ἐκείνου, διὰ τὴν πρὸς τοὺς φίλους του εὐλακρίειαν, καὶ τὴν πρὸς τοὺς συγγενεὶς του συμπάθειαν, ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα σου θέλω ἀναθρέψῃ αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, καὶ θέλω κάμω πρὸς αὐτὴν, ὅτι δὲν ἤθελεν ἴσως κάμει αὐτὸς ὁ πατήρ της, ἐὰν ἔζη. Οἱ Δικασταὶ τότε θαυμάσαντες τὴν εὐλακρίειαν τῶν δύο φίλων, ἐπέφεραν τὴν Φιλοκλέα, καὶ τὸν ἀπέπεμψαν μετὰ χειροστροφῶν.

Πῶσον σπάνιοι εἶναι τοιοῦτοι φίλοι, καὶ μάλιστα σήμερον, ὅτε μόνον πιστὸν φίλον νομίζουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ βαλάντιον,

K. 10.

Ὅτε οἱ Ἕλληνας μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν ἐκυρίευσαν τὴν Τρωάδα, ἐκήρυξαν πρὸς τοὺς ἀπελευθέρους Τρωαδίτας, ὅτι ἰδύνατο νὰ λάβῃ ἕκαστος μόνον ἐν ἑκ τῶν κτημάτων του καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ. Αἰνεῖται ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγγίσου Ἡγεμῶν τότε τῆς Δαρδανίας καὶ εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, παραβλέψας ὅλα τὰ λοιπὰ, ἐπροτίμησε τὰ εἶδωλα τῶν πατριῶν του Θεῶν, διὰ τὸ ὅποιον εὐχραστήθεντες οἱ Ἕλληνας τῷ ἐσυγχώρησαν νὰ λάβῃ μαζῇ του καὶ δεύτερον πρᾶγμα. Οὗτος δὲ ὡς δευτέρον ἐπροτίμησε τὸν γηραλέον τέτρατον του, τὸν ὅποιον σηκώσας εἰς τοὺς ὤμους του ἐξέφερε τῆς πόλεως. Θαυμάσαντες δὲ καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνας, τῷ ἐσυγχώρησαν νὰ λάβῃ ὅλα τὰ κτήματά του, ὑποδεικνύοντες διὰ τούτου ὅτι οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλογεννήτορες ἐπισύρουσι τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν καὶ τῶν πλέον θανασίμων των ἐχθρῶν. K. 10.

Ἡ ΑΓΑΘΟΠΟΪΑ.

Μεγαλητέρα ἡδονὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ περ' ἑλε- νην τῆς ὑπαιαν αἰσθάνονται αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ὅταν ἀγαθοποιήσῃ τοὺς ὁμοίους των. Ὁ ἀγαθοὺς συναισθάνεται εἰς ἐκὺνὸν μεγαλειῶν τι ἀκαταμάχητον· διότι οἰκτιροῦται μὲν μετὰ τῆς θείας φύσεως, δεσμεύει δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁμοίων μετὰ τὰ ἔλκτα δεσμὰ τῆς ἀγαθοποιίας, ἅτινα ὡς σκῶρος βιβρώσκει, οὐδὲ φορὰ τις τυχαία νὰ διαρρήξῃ δύναται. Θαρβᾶλέως ὁ ἀγαθοποιὸς παρουσιάζεται εἰς τὰς ὁμηγύρεις τῶν ὁμοίων του, παρὰ τῶν ὁποίων ὑποδέχεται μετὰ φαιδρῶ καὶ εὐγνώμονος προσώπου. Θαρβᾶλέως διαβαίνει μετὰ τῶν τῶν ὁποίων τὰς εὐφημίας ἀκῶων αἰσθάνεται εἰς ἐκὺνὸν θείαν τινα ἀγαλλίασιν, ἀντάλλαγμα

διδόντων τῶν ἀγαθοποιῶν πράξεων του. Εἶναι λοιπὸν ὁ ἀγαθοποιὸς ὁ συντηρητὴς, οὗτος εἰπεῖν, τῆς ἱεραῆς ἡμῶν κοινωσίας, εἰς ἣν ὁ ἀνθρώπος μετέβη τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀγρίας αὐτοῦ καταστάσεως. Ὅστις προαιρεῖται καὶ πράττει τὸ ἀγαθόν, οὗτος καλεῖται ἀγαθοποιός, ἡ δὲ πράξις αὐτὴ καλεῖται ἀγαθοποιία. Ἄρα ἀγαθοποιία εἶναι κλίσις καὶ βροπὴ τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν τοὺς ἄλλους· κατὰ τὸ δυνατόν, πηγάζουσα ἐκ τῆς φιλάνθρωπιᾶς, ἥτις ἐγείρει τὸν ἀνθρώπινον εἰς τὸ νὰ συνεργῇ ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τοῦ πλησίον. Τὴν ἀγαθοποιίαν φαίνεται ὅτι ἐνέπνευσεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀπειροσκόπος τοῦ Θεοῦ σοφία, προβλέπουσα ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ ἰσότης τῶν γένων ἀγαθῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτῆς ἀνακουφίζεται ἡ δυστυχία τῶν ὑπῆλιθων· διότι γαλαρῶνει τρυπὸν τινα τὴν ἀνισότητά, ἀπειτᾶτουσα ἰσάρρηπτον τινα εἰς τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἰκανοποιεῖ τὰς θλίψεις τοῦ δυστυχικοῦ, προερχομένας οὐκ ὅσον ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς, ὅσον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπολαβῆς καὶ τῆς αἰσθησεως τῆς ἀνισότητος. Μόνη λοιπὸν ἡ ἀγαθοποιία ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐὰν πάντες, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἱερόν καὶ ἀναπόδραστον αὐτῶν καθήκον ἐξετέλουσαν αὐτὴν ἱεραρχικῶς, αὐτως εἰπεῖν, μετὰ θεοῦ καὶ ἀμεταποιήτους κανόνας. Ἐξ αὐτῆς γεννᾶται ἡ ἀνθρώπις καὶ παγίως ἐπαντὸς κοινωφελούς καταστάσεως, ἐξ αὐτῆς ἡ πρόοδος τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, δι' ὧν καὶ μόνον πράττεται καὶ εὐδαιμονεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἀνὰ πρῶτον δὲ νὰ περιορίζωμεν τὴν ἀγαθοποιίαν εἰς τὴν διὰ χρημάτων μόνον γενομένην ἀπεναντίας ἡ ἀγαθοποιία γίνεται πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως κατὰ λόγον τῶν τε ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐδὲ πρέπει νὰ συγχέωμεν μετὰ τὴν ἀγαθοποιίαν τὴν εὐνοϊαν· διότι αὐταὶ διαφέρουσιν ἐντυχωδῶς, καθ' ὅσον ἡ μὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν, ἡ δὲ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν. Ἡ δὲ προαίρεσις διαφέρει τῆς πράξεως καθ' ὅσον ὁ προαιρούμενος νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθὸν δυνατόν καὶ νὰ λησμονήσῃ, αἱ πράξεις ὁμῶς διαμένουσιν αἰώνιον μνημόσυνον καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

K. Ισ.

Θυάτεια καὶ Ἀπολλωνίς.

Τὰ Θυάτεια, πόλιν τῆς Λυδίας κατὰ τὴν μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγάμου ὁδόν, ἀναφέρουσιν ἐκ τῶν παλαιῶν ὁ πολύβιος, ὁ Στράβων, ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι. Ἐρχοῦσα δὲ τὸνομα ἐκ τινος θυγατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικητοροῦ τοῦ κρείσαντος αὐτὴν, ἦτον ἀποικία Μακεδόνων καὶ μία ἐπειτα τῶν πρώτων τοῦ χριστιανικοῦ ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Κεῖται δὲ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς παλαιᾶς Λυδίας πρὸς τὴν Μυσίαν, καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν Ἀχιχτάρ ἢ Ἀζαριον ἦτοι Λευκότειχον, ὡς πόλις τειχισμένη ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αυτοκρατόρων. Περιέχει σήμερον ὡς 600 Γραικικᾶς οἰκογενείας. Οἱ Θυατειρῆνοί ὁμογενεῖς ἡμῶν σώζοντες τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν εἰσὶν οἱ πλείστοι ἔμποροι, γεωπόνοι καὶ ὀλίγοι τεχνῖται ὅσοσδὸν φιλόκαλοι καὶ φιλομαθεῖς.

Ἡ δὲ Ἀπολλωνίς, πόλις ἡ πολίγνη τῆς Λυδίας οὐ μακρὰν τῶν Θυατειρῶν, ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Στράβωνος καὶ ἄλλων συγγραφέων δὲν ὑπάρχει σήμερον, ἀλλὰ σώ-

ζονται μόνον τὰ εἰρηπία οὗτως, ἐπισκεπτόμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογούντων περιουσιῶν πλησίον τῆς κωϊτέρας πολίγνης Κερκαγασιῦ, ἡ ὁποία εὐλόγως δύναται νὰ λάβῃ παρ' ἡμῶν τὸ παλαιὸν τῆς Ἀπολλωνίδος ὄνομα. ἔχει δὲ ἡ πολίγνη αὐτὴ ὡς 300 Γραικικᾶς οἰκογενείας καὶ ἐκτακτὴν ἐμπορίαν διαφορῶν τοῦ τόπου προϊόντων. Ἡ Ἀπολλωνίς ἔκειτο κατὰ τὸν Στράβωνα ἐν μέσῳ ἀκριμῶν Περγάμου καὶ Σάρδεων.

(ἐκ τῆς Ἀπολλ. ἀριθ. 623.)

I. Δ

ΖΩΩΝ ΠΕΧΝΑΣΜΑΤΑ.

Τὰ ὑπὸ τῶν ζώων μετερχόμενα τέχνασμα, προερχοῦνται ἐκ διαφορῶν αἰτιῶν, ἐξ ὧν πολλὰ μὲν εἰσὶν ἀκραφῶνως ἐκτικτοί, ἄλλαι δὲ ἀποκτῶνται διὰ τῆς παύσεως καὶ τῆς μιμήσεως.

Ὅταν ἡ ἄρκτις, ἢ ἄλλο τι ἀρπακτικὸν θηρίον προσβάλῃ ἀγέλην οἰκιακῶν ζώων, αὐτὰ ἀμέσως ἐνοσημένα σχηματίζουσι φάλαγγα πρὸς ἀμυνταίαν ὑπεράσπισιν. Ἐν ταύταις περιστάσεσιν, οἱ μὲν ἵπποι σχηματίζονται εἰς γραμμὰς καὶ ἀποκρούουσι τὸν ἐχθρὸν μετὰ τὰς ὀπλάς των.

Συγγραφεῖς τις διηγεῖται, ὅτι οἱ μικρόσωμοι τῆς Νοβεργίας ἵπποι, ὅταν προσβληθῶσιν ὑπὸ ἄρκτων, ἀντὶ νὰ λακτίσωσι διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἀνορθοῦνται, καὶ διὰ ταχέων καὶ ἐπανειλημμένων λακτισμῶν μετὰ τοὺς προσβίλους ποδας, ἢ φονεύουσι τὸν ἐχθρὸν, ἢ τὸν ἀναγκάζουσι νὰ ἀποσυρθῇ.

Συχνάκις ἡ περιέργως αὐτὴ μάχη ἐκτελεῖται καθήμενου τοῦ ὀδοπόρου ἐπὶ τῶν νότων τοῦ ἵππου. Πολλὰκις παρετηρήθη, ὅτι οἱ ἄγριοι ἵπποι, ὅταν κοιμῶνται εἰς πεδινὰ μέρη, ἔχουσι πάντοτε ἓνα ἄγρυπνον, ὅστις ἐκτελεῖ χρῆν σκοποῦ καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς λοιπούς, ἐπικειμένον τινὸς κινδύνου.

Ὁ Μαργράφις ἱστορεῖ, ὅτι οἱ πύθιοι τῆς Βραζιλίας, κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἔχουσι πάντοτε σκοπὸν, ὅστις τοὺς εἰδοποιεῖ, πλησιαζούσης Τίγρεος, ἢ ἄλλου τινὸς θηρίου· καὶ ἂν τυχόν εὐρωσιν αὐτὸν κοιμώμενον, ἀφεικτικῶς τὸν καταξερῶν. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἀγέλη τις πηθήκων λεηλατῶσι τὰς ὀπώρας κήπου τινὸς, καθιστῶσι σκοπὸν εἰς ὑψωμα, ὅστις, φανέντος ἀνθρώπου, ἢ ἄλλου ἐχθρικοῦ ζώου, κάμνει θρισμὸν καλῶς ἐνοσημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὡς σημεῖον καλινδρομείσεως καὶ ἀμέσως φεύγουσιν ἀνὰ κράτος.

Αἱ ἔλαφοι εἰσὶν ἀξιοπεριεργότεροι διὰ τὰς ὁποίας μετέρχονται τέχνας πρὸς ἀπάτην τῶν κυνῶν· ὅταν δηλαδὴ κυνηγῆται ἄρρην ἔλαφος, ἐπανερχεται δις καὶ τρίς ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦ θημάτων, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσασιν οἱ Νέβροι καὶ αἱ θήλειαι, καὶ διὰ ν' ἀποπλανήσασιν τοὺς κυνὰς. Ἐὰν εὐδοκιμήσῃ εἰς ταύτην τὴν ἀπόπειραν, τρέχει μετὰ διπλάσιαν ταχύτητα, ἢ πηδᾷ ὑψηλὰ πρὸς τὰ πλάγια, καὶ κινεῖται ἐπὶ τῆς κυλίας του διὰ νὰ κρυφθῇ. Ἐὰν δὲ δὲν δυνθῆθ, ῥίπτεται εἰς τὰ ὕδατα διὰ νὰ διακοφῇ τὴν ὁσμὴν τῆς ἀπὸ τοῦ κυνᾶς. Τότε πλέον δὲν δύναται νὰ τρέξῃ πολὺ μακρὰν ἀλλὰ κάμνουσα στάσιν μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς, συχνάκις τραυματίζουσα ὄχι μόνον τοὺς κυνὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς κυνηγούς διὰ τῶν κεραισμῶν τῆς,

Αἱ δορκάδες εἰσὶν ἰσχυρότεροι τῶν ἐλφῶν, καὶ ὀλιγώτερον ἄγριοι, καὶ προσεγγίζουσι μᾶλλον εἰς τὴν οἰκία-